

«Orillas del Duero»

(Antonio Machado)

Se ha asomado una cigüeña a lo alto del campanario.
Girando en torno a la torre y al caserón solitario,
ya las golondrinas chillan. Pasaron del blanco invierno,
de nevascas y ventiscas los crudos soplos de infierno.

Es una tibia mañana.
El sol calienta un poquito la pobre tierra soriana.

Pasados los verdes pinos,
casi azules, primavera
se ve brotar en los finos
chopos de la carretera
y del río. El Duero corre, terso y mudo, mansamente.
El campo parece, más que joven, adolescente.

Entre las hierbas alguna humilde flor ha nacido,
azul o blanca. ¡Belleza del campo apenas florido,
y mística primavera!

¡Chopos del camino blanco, álamos de la ribera,
espuma de la montaña
ante la azul lejanía,
sol del día, claro día!
¡Hermosa tierra de España!

«Береги Дуеро»

(Антоніо Мачадо)

Лелека заглянув на вершину дзвіниці,
Кружляючи навколо єдиного будинку й темниці,
вже й пищать ластівки. Втікали від білої зими,
заметіль і хуртовин, сирих подихів пільми.

Цього теплого ранку.
Бідну сорійську землю пригріває перший промінь на світанку.

Повз зелені сосни,
синюваті, вздовж дороги
проростають провесни
й омивають річкові пороги
юні тополі. Біжить Дуеро, будучи плавним, тихим та покірним.
Здається поле не лиш молодим – цнотливим.

Поміж трав видніє боязко крихітна квітка,
блакитні чи то білі пелюстки. Яке ж красиве поле, мов лелітка,
і чарівна весна!

Білих тополь вздовж доріг і річок сповна,
гірські хребти піною окриля,
попереду блакитна далечінь,
денне сонце, ясна широчінь!
Прекрасна іспанська земля!

(переклад іспанською Дарії Крутяк)